

המרמיטה היהיר

לא הרחק מביתם של הארנבות הייתה מאורה שניה, שם גר המרמיטה. היחסים בין השכנים היו טובים וידידותיים. הם אהבו את אותו המזון, ומזון היה בשפע בקצה היער, שם הם יכלו ללעוס אותו ללא הפרעות. הארנבות הקטנות חיבבו את המרמיטה ובמיוחד אהבו לשמוע את הסיפורים שלו. יום אחד הגדול שבין הארנבונים הצעירים טעה ונכנס במקרה למאורה של המרמיטה ומכאן התחילה ידידות גדולה ביניהם. הם היו זוג מוזר, כי הארנב היה קטן, צנום ומהיר תנועה בו בזמן שלמרמיטה היה גוף מגושם מכוסה בפרווה אדמונית, עם ראש שטוח ורגליים קטנות שעליהם נע בכבדות. למען האמת הוא יכול היה להסתלק במהירות אם היה צורך בכך, אך הוא לא נהג להתרוצץ ולקפץ לשם הנאה בלבד, כפי שעשו הארנבות. הוא בא ממשפחה מכובדת ויכול היה לזכור

את סבא שלו. רק מעטים ביער יכלו לזכור זאת.

עדיף היה אילו המרמיטה לא שייך היה למשפחה כל כך ותיקה. אך המחשבה שהוא יכול לזכור את סבא שלו שמחה אותו מאוד, ולעתים קרובות כאשר דיבר, היה מציין, כך כאילו דרך אגף "סבי נהג לומר" או "זה מזכיר לי מה עשה פעם סבא שלי." היו שאמרו כי הוא עושה זאת רק כדי להתפאר, אך יתכן שהם פשוט קנאו.

איך שלא יהיה המרמיטה היה יהיר מאוד, ואילו לא היה כל כך נעים הליכות וטוב לב השכנים בוודאי לא היו אוהבים אותו. רק פעם אחד זכרו שכעס מאוד וזה כאשר סנאי צעיר ומחוצף אחד קרא לו חולד. "חולד! חולד!" הוא נהם "אתה שם, בעל זנב שמן, אני מרמיטה ומשפחתי חיה כאן ביער עוד הרבה לפני שפתחת את עיניך. אנשים הגונים לא קוראים לנו חולד. אנו לא אוהבים את השם הזה. סבא שלי לא יכול היה לסבול זאת!"

זמן לא רב אחר כך הוא סיפר לארנבונים הצעירים על סבא שלו. כשדיבר, ישב על מותניו בקצה המאורה שלו, ונפנף בידיו הקצרות כרגיל כשסיפר משהו חשוב.

וזה היה הסיפור

"אולי שמעתם שדיברתי פעם על סבא שלי.

הו! כדאי היה לראותו. הוא היה גדול

וכשהכרתי אותו פרוותו השחורה הייתה כבר בעלת שערות שיבה פה ושם, אך עדיין היה נאה מאוד. הוא היה גם חכם. אבא סיפר לי

שסבא ידע לחפור את המאורות העמוקות

והטובות ביותר ביער כולו. והיה גם מנומס

מאוד! לא היה עוד מרמיטה בכל הסביבה

שידע למצמץ בשפתיו בזמן אכילה כל כך

יפה, ואומרים שכאשר חיזר אחרי סבתי היא

בחרה בו במיוחד בגלל הצורה היפה בה נהג

להתישב על מותניו. אמרו לי, ילדים, שאני

מאוד דומה לו."

בדיוק אז הנקר אדום-הראש השמיע

"רט-רט-רט-רט" על העץ מעל ראשו של

המרמיטה, ונתן מבט כאילו הוא רוצה לצחוק.

המרמיטה הביט אחריו כשזה עף משם ואמר "יש לו מראה מאוד יפה, אבל הוא לא מחונך

טוב. היה צריך לדעת שלא מפריעים

כשאחרים מדברים. אז מה אמרתי, ילדים?"

"סיפרת איך סבא שלך ישב על מותניו" אמר

הצעיר שבין הארנבות הקטנות.

"כן! כן! עכשיו אני מוכרח לספר לכם איך קרה

שסבא הכיר כל כך טוב את העולם. בצעירותו

בנה את ביתו ליד לול ולכן יכול היה לשמוע

את שיחות של חיות החווה. פעם שמע אותן

מספרות, שביום חורף אחד האיכר המתין

במיוחד לראות אם סבא יוצא מהמאורה שלו.

אני מניח שאתם יודעים איך נוהגים מרמיטות.

בסתיו אנחנו שמנים מאוד וכשבאים ימים

קרים אנו נכנסים למאורות וישנים עד האביב.

לפעמים אנו מתעוררים ומתמתחים, אבל מיד

נרדמים שוב. ואז, בבוא האביב, אנחנו שוב

צנומים ובעלי תיאבון רב.

התרנגולות התיחסו לסבא שלי בנימוס רב

והתרנגול השחור הראה שהוא גאה מאוד

בשכנו. הן אמרו ששמחו מאוד כאשר סבא

שלפעמים אינני יכול לאכול." "ואיך אתה יודע מתי בא היום שבו אתה צריך לעשות את מזג האוויר?" שאל שוב הארנבון הקטן.

"מממ.. לצערי סבא לא הצליח לברר בדיוק באיזה יום מסתכלים על מאורתנו. ולכן אני צריך לנחש זאת. אבל חשבו רק אנו המרמיטות עושים מזג אוויר לכל היצורים! זה חשוב מאוד להשתייך למשפחה כזו!. הרי יכולתי להיות רק נמיה או שועל או ינשוף. וזה דבר חשוב לדעת ולהכיר את סבא שלך!" הארנבונים ישבו בשקט וחשבו שמאוד היו רוצים להכיר את סבא שלהם. אך פתאום הגדול שביניהם שאל "אם אתה נשאר בחוץ, כשבא היום המתאים, ומרמיטה אחר חוזר למאורתו באותו יום, איך מזג האוויר יודע מה לעשות?"

"ילדים" אמר המרמיטה "נדמה לי שאמא שלכם קוראת לכם. כדאי שתלכו אליה. שלום." והוא נפנף בנימוס בכפו. שבעת הארנבונים רצו הביתה אך אמא לא

יצא מהמאורה שלו ביום חורף, כאשר האיכר המתין ליד הפתח, כי הן חיכו באי-סבלנות לימים חמים יותר.

סבא לא הבין למה הן מתכוונות אך הוא היה חכם מדי כדי לומר זאת. רק על ידי שאלות מתוחכמות נודע לו שאם מרמיטה יוצא ממאורתו ביום מסוים בחורף, ורואה את הצל שלו וחוזר למאורה, החורף ימשך עוד זמן רב. אבל אם הוא לא רואה את הצל שלו, ונשאר בחוץ, סימן שימים חמים יבואו בקרוב. אתם יודעים עכשיו, ילדים, כמה חשובה המשפחה שלנו. אבל אנחנו כל כך צנועים שלא ידענו שזה אנחנו שעושים את מזג האוויר, עד שהתרנגולות סיפרו זאת לסבי. אבל ככה זה. יצורים גדולים וחשובים ממש לא חושבים על עצמם."

"ואתה עושה את מזג האוויר?" שאל שוב הצעיר שבין הארנבים הקטנים.

"אכן כך" ענה המרמיטה "זאת דאגה רבה. לעתים אני אומר לעצמי 'לעשות יום חם יותר או להשאיר אותו קר?' זה מעסיק אותי כל כך

קראה להם כלל. היא לא הייתה בבית.
וכשהם חזרו, לא יכלו למצוא את המרמיטה.
הם השתוממו מאוד איך קרה שהוא טעה כך.
אבל הנקר אדום-הראש בא שוב לאותו
המקום, סיבב בראשו ואמר "טעה!
רט-אט-אט-אט! לא הוא!"